N°. 3. 1831.

BREDASCHE COURANT.

Staat- Letterkundig- en Wetenschappelijk

Nieuws- Blad.

Woensdag den 5 Januarij

BERIGT AAN HET PUBLIEK.

De Bredasche Courant *verschijnt van* 1 *Januarij* 1831 *af* 3 *keren in iedere week; te weten: des Zondags, Dingsdags, Vrijdags en Donderdags. Hiervan worden geregeld* 3 *nummers op heele vellen uitgegeven.*

De prijs is, franco per post, door het geheele Koninkrijk f 4,65 *in de* 3 *maanden.*

Alle advertentien, behoorlijk op formaat zegel gesteld, worden geplaatst tegen 20 *Cents per regel.*

Alle inzendingen geschieden franco aan de ondergeteekenden uitgevers van gemelde Courant.

BROESE en COMP.

NEDERLANDEN.

Breda, den 4den Januarij.

De reuzen der Belgische omwenteling worden nu, voor het grootste gedeelte, door hunnen eigen aanhang voor niets meer dan *regtmeën* erkend. *De Potter*, weet men, ondervinding al zeer spoedig dat lot, waarin zijn vriend *Tielemans* dadelijk deelde. Van *Ranzbeek*, die *Meeus* en anderen van dat soort, werd na de roemvolle omwenteling alhoven het geheel niet meer gesproken, en de krijgsroem van *Daine den Steen*, *Nique* enz. geraakte reeds bij den eersten kruisdamp aan het tanen. Thans gaat ook de zon voor den beruchten *van de Weijer* onder. Men hebbe, om zich daarvan te overtuigen, slechts te zien, hoe de Belgische dagbladen zich over dezen springer uit laten. 's Mans mededeeling, betreffende de erkenning der Belgische onafhankelijkheid wordt, naar verdienste, ten toon gesteld, in een lijdende schijnt niet alleen *Antwerpen*, waar men reeds lang van de de Potterache vgheid over verzadigd is; maar zelfs het heldhaftige *Brussel* kondigt in hare dagbladen de volstrekte *nulheid* van haren grooten diplomaat aan. Had Meester *Silvaan* zich maar vergenoegd met nu en dan eene gememoriseerde pleitrede te improviseren, hij had thans zoo veel aanstoot niet te lijden gehad; en wel is op hem waar:

Tel brille au second rang, qui s'éclipse au premier.

— Van onderscheidene kanten rukken er uit België troepen naar *Maastricht* op. Ook uit *Luik* is een bataillon, onder de bevelen van den Majoor *Guillaume*, derwaarts opgemarcheerd, en het schijnt de Belgen ernst te worden om de hoofdstad van *Limburg* te bemagtigen. Onze Hollandsche soldaten wenschen niets liever dan hunne voormalige broeders te bewijzen, dat alle bloedverwantschap tusschen hen verdwenen is en het terrein rondom eene onzer schoonste vestingen, misschien wel hare wallen zelven, levert daartoe een geschikt veld op, waar Hollands krijgsroem — wij twijfelen er geen oogenblik aan — even schoon zich zal doen kennen, als nog kortelings aan de Schelde.

— De belgische legerhoofden hechten veel waarde aan de mededeelingen onzen toestand betreffende, om het even van welken kant zij die ontvangen. Op het berigt van eenen gevangen *soldaat* stellen wij reeds vast, dat het fort *Koning Willem*, bij Maastricht niet te houden is, en dat hetzelfde plaats heeft met een fort bij de *Onze-Lieve Vrouwenpoort* gelegen. Een oogopslag op de plans, hun, door eenen verrader overgebragt, zoude hen van het tegendeel kunnen overtuigen.

— Volgens de laatste uit de citadel van Antwerpen ontvangene berigten (van den laatsten der vorige maand) bevond zich daar alles in den besten toestand. Nog altijd is men er onvermoeid werkzaam om de reeds sterke werken een nog geduchter aanzien te geven, gedachtig aan de wijze krijgsles, dat men eenen vijand nooit te ligt moet schatten, al wordt hij ook door een walvischgeraamte leider aangevoerd. Onder de belangrijke constructien op gemelde citadel uitgevoerd wordende, merkt men vooral zeer doeltreffende bomvrije berg- en verblijfplaatsen op, waar en de krijgsbehoeften en de verdedigers zelfs, tegen de magtigste aanvalsmiddelen van den vijand in veiligheid zijn.

— De Franschen - dit kan men hun niet betwisten - zijn overal het eerste in de rei en loopen menigmaal de geheimzinnigheid, ja zichzelven voorbij. Een nieuw bewijs vindt men daarvan in een hoofdartikel van het dagblad, *Le Temps*, hetwelk bij de Moniteur gevonden reeds de Prinses Marie (dochter van den Fransche Koning) met de hoop tot den Belgischen troon gelukt gevonden heeft. Men moet Franschman zijn om zich iets te kunnen denken, en Belg, om zich niet over te ergeren, dat er met hunne gewenschte eenvoudigheid zoo gespeeld wordt.

Er is eenige reeds gesproken van eenen brief, door den generaal *van Geen* aan *Nivellon* geschreven. De belgische bladen dragen kennis van dien brief, en geven breed op van de wijze, waarop *Nivellon* het aanbod gewapenderhand geven zal. — Wij weten echter hier, wat dat beteekent en herinneren ons hierbij een paar regels uit een der geestigste dichtstukjes der omwenteling van 1815, „En snoeven! lieve heeren! snoeven!

„Men kon er mij geheel uit proeven.

— Vele fransche papieren stemmen daarin toe, dat de Prins van Saxe-Coburg tot koning van België benoemd zoude zijn, zijn huwelijk met de dochter des koning van Frankrijk, zoude eene der voorwaarden zijner troonsbeklimming zijn. La *Tribuna* een fransch blad, waarin menige bijdrage van *de Potter* in der tijd is opgenomen, zegt, dat een *Belg* van het grootste aanzien (toch niet meester *Silvaan*?) te Parijs was aangekomen met het aanbod der vereeniging van België met Frankrijk. Wat men van alle die tegenstrijdige berigten gelooven moet, is moeijelijk uit te maken, ons onverschillig. Wie nog lust in België hebben moog, Holland, zoo veel is zeker, haar Hollander wenscht het immer terug.

— Men spreekt in Brussel veel van eenen aldaar met de meeste geheimzinnigheid, gevankelijk binnen gevoerden hoofdofficier, belast met verstandhouding met het hollandsche leger. Wij ingnen dit haauwelijks gelooven; daar van onze zijde in dezen oorlog, uit echte welligt te ver gedrevene kieschheid van sentimenten, (zoo hoogst belangrijk in den krijg) geen gebruik gemaakt is. Het ware overigens niet onmogelijk; want de naam *Giroustte* is in België niet alleen op den heberaholen *de Brouckere* (zie correspondentie van *de Potter* c. s.) toepasselijk.

— Men herinnert zich dat de Belgische bladen hoog opgaven van het schenden der gesloten overeenkomst aan de Schelde, hoe de Hollanders aan de overzijde der rivier de limiten overschrijd hadden, den dijk van Borcht bedorven en eene schade van meer dan vijftig duizend guldens hadden aangerigt. Wij zijn in staat gesteld geworden onzen lezers nadere en belangrijke bijzonderheden hiervan mede te deelen, voor welker echtheid wij kunnen instaan. De luitenant *Taak*, kommandant van het fort Borcht, bij den invallenden vorst, waardoor de wegen hard en bruikbaarder werden, de noodzakelijkheid inziende om den dijk voor het kanon des vijands ontoegankelijk te maken, het op twee plaatsen het wassenoor in den dijk verniolen, de geheele kruin bleef echter staan, de kanten alleen werden maar een anderhalf voet ingegraven; het geheele werk kon met eenige weinige guldens arbeidsloon weder hersteld worden, terwijl het gemaakt was doorbraak zoo nietig was, dat bij den hoogsten vloed het water nog ten minste een paar voet beneden de instaving gebleven was, daarenboven was het geheele werk binnen de linie geschiedt en deze geen duim gronds overschrijdt. De Belgen desnaangezien, begonnen luid te schreeuwen over de schending der wapenstilstand, over moedwillig bederven van den dijk en wat dies meer zij; en de Luit. Gen. *Ghassé* de strikste regtvaardigheid en naleving van overkomsten heilig achtende, gelastte behoorlijk onderzoek. De waarheid der zaak bleek weldra, en werd ten overvloede gestaafd door een certificaat van den burgemeester van Borcht en Zwijndrecht, dezelfde dat niet de minste schade was toegebragt en alles in vorigen stand hersteld, zoodat de handelwijze van den kommandant *Taak* ten volle werd goedgekeurd. Van een en ander werd aan den generaal

van der Smissen kennis gegeven, en aangetoond hoe zeer het verhaal der dagbladen geheel bezijden de waarheid was. Dit kleine staaltje vermeerdert weder de ontelbare lijst van voorbeelden, waar in de belgen zich toeleggen om leugen en laster te baat te nemen tot bereiking hunner snoode bedoelingen.

— De heer *van der Weyer* is, den 30 December ll., van Brussel weder naar Londen vertrokken.

— De nood in Belgie, inzonderheid te Brussel, schijnt zoo hoog gestegen, dat de overigheid zelfs niet meer gerust over straat kan gaan. In het laatst van December vorder een persoon te Brussel het rijtuig van den burgemeester *Rouppe*, bij het uitrijden, sprak hij hem aan en vroeg om werk. De burgemeester antwoordde dat hij den volgenden dag terug moest komen, waarop de ander hem begon uit te schelden en dreigde hem aan te pakken, ware niet de wacht van het muntplein toegeschoten en had zich van dien persoon meester gemaakt.

— De Belgische bewindvoerders mogen vrij hun haat tegen al wat Hollandsch is, tot zelfs in het verbannen der taal uitstrekken, niet zoo afgetreden wordt er daarom door de Belgen zelve er over gedacht, hier niet om het wetenschappelijk, dan toch om het handels belang, zoo leest men in het blad van Doornik: » De cours der hollandsche taal aan ons athenæum is afgeschaft. Is dan alle betrekking van nabuurschap voor altoos tusschen Belgie en Holland afgebroken, en sedert wanneer heeft de tweespalt der besturen de verpligting opgelegd om de kennis eener nuttige taal voor de gemeene handelsbetrekkingen tusschen de volken te verbannen." Dit nu wordt nog maar te Doornik gezegd, maar hoe zal er de Vlaminger over denken, die de taal zijns lands bemindt en die ze gaarne door behulp harer zuster, de hollandsche taal, tot meerdere beschaving zag opgevoerd.

— *L'Union Belge*, het officieel blad, zeker om te bewijzen hoe groot de vaderlandsliefde der ingezetenen van Limburg is, meldt zijnen lezers, dat verschillende gemeenten dier provincie in de leening van 5,000,000 guldens hebben deel genomen en dat wel voor de geduchte som van achttien duizend guldens!

In een door den heer *Chazal*, intendant generaal van oorlog, publiek gemaakten staat van aan de benden vrijwilligers uitgedeelde kleedingstukken, linnengoed en schoesels blijkt dat er, van 2 October tot 18 December des vorigen jaars, zijn uitgedeeld geworden: 2,435 buizen of rokken, 8,233 blaauwe kielen, 4,013 kapotten, 4,776 broeken, 25,584 schoenen en 28,758 hemden. Indien deze getallen al juist zijn, is het geheel toch onbeteekenend, als men in aanmerking neemt dat het de uitrusting betreft eener armee, die wordt opgegeven 40,000 man sterk te zijn. Men moge zeggen, het geld ontbrak aan de schatkist, maar wat deed dan de vaderlandsliefde, had zij niets over voor de verdedigers van den geboortegrond? — Vergelijk hier Holland en Belgie, en niets behoeft er meer gezegd te worden!

— Ondanks het rapport en den staat van uitgedeelde kleedingstukken, van den heer *Chazal*, bestaat er altoos nog veel twijfelingen aangaande de waarheid dier stukken en wordt genoemden heer van verschillende zijde over zijne administratie aangevallen. Een lid van het congres, de heer *Robaulx*, onderscheidt zich daarin; in een brief ter plaatsing gezonden aan *l'Union Belge* vraagt hij, onder anderen, hoe het komt dat de heer *Chazal*; in zijn rapport van 11 December, spreekt van een leger van 6000 gewapende vrijwilligers, en hoe, in zijn rapport van 21 December, datzelfde leger 5,000 man sterk wordt opgegeven. Zouden er 1,000 man gaan loopen zijn van gebrek en honger? verder, dat er 4,000 kapotten en broeken waren uitgedeeld, een bewijs dus, zegt hij, dat er 2,000 waren die niets gekregen hadden.

— Volgens brieven uit Frankfort zouden de heeren *Rothschild* en ook de Russische gezant, door middel van courriers, regtstreeksche berigten uit Petersburg hebben bekomen, waarin hun de tijding gemeld wordt, dat Keizer *Nikolaas*, op het punt stond van, aan het hoofd van een leger van 60,000 man, tegen Polen op te rukken. Het voornemen des Keizers scheen, zich in allerijl met het leger in Litthauen te vereenigen en onverwijld op Warschaw te marcheren, om de Polen geen tijd tot vereeniging te geven en hen eene wel georganiseerde legermagt tegen te stellen. Men wil weten, dat Z. M. op eene pligtige wijze verklaard zou hebben, dat hij zich geene voorwaarden zal laten voorschrijven en vast besloten te hebben, de oude orde van zaken door alle mogelijke middelen te herstellen, zich echter voorbehoudende, om zoodanige wijzingen daarin te makeo, als in de constitutie en het bestuur des lands noodzakelijk of raadzaam mogten bevonden worden.

— Volgens berigten uit Rome, zonden de kardinaals, met het intermediair bestuur belast, den zoon van *Lodewijk* en *Jerome Buonaparte* eenskaps Rome hebben doen ruimen. Ook zouden zij eenige verdachte lieden in hechtenis hebben doen nemen.

— De Engelsche brieven van den 28sten hebben niet anders van eenig aanbelang aangebragt, dan dat de laatste tijdingen uit Ierland zeer ongunstig waren en dat de oproerige geest, welke er sedert eenen ruimen tijd heerschte, verre was van af te nemen.

— In de *Gazette d'Augsbourg* lezen wij dat de Sultan tot heden is eene groote som te besteden, tot herstelling der door de Russen verbrande vestingwerken. Men zegt, dat aan den voet van den *Balkan* een stelsel van werken zal worden gemaakt, overeenkomstig de nieuwere wijze van versterken. Een fransch ingenieur moet met de uitvoering dier werken belast zijn. Deze laatste bijvoeging is pyartollig; want geschiedt er wel iets in Europa, waar de franschen niet dadelijk de handen in steken?

— Wij vernemen dat, gisteren avond tegen 7 uren, weder een honderdtal Belgen te Meersel aan de Dreef zijn aangekomen. Zij kwamen, naar men vermoedt, van Hoogstraten.

— Wij hadden verwacht, in de staatscourant van heden, een rapport van den generaal *Dibbitz* te zullen vinden, van het voorgevallene te Grondsveld op den 27sten, waarvan in een vorig nommer melding is gemaakt. Wij ontvangen dezelve onder het afdrukken dezer en vinden ons in onze verwachting bedrogen, te meer, dewijl er in 's Gravenhage berigten deswegens aangekomen moeten zijn, immers wij lezen in het *Journal de la Haye* van heden de volgende berigten deswegens:

» *Hervatting der vijandelijkheden.*

» Onderscheiden van Luik gekomen berigten verkondigden het vertrek van eenen aanmerkelijken artillerie-trein uit die stad aan, welks bestemming echter niet bekend was. Heden morgen is deswegens alhier (in 's Hage) eene tijding in omloop, welke meer en meer veld wint, namelijk, dat de muitelingen het bombardement van Maastricht zouden begonnen hebben. De wapenschorsing duurt derhalve van dat oogenblik op. Daar zijn, naar men verneemt, onderscheiden militaire plannen voorgedragen, maar welke beslist onze monarch ook nemen moge, Holland [illegible], den Heere zij dank, in staat, om tegen den geest [illegible] te kampen. Vrede zij het vaderland! Eere onzen [illegible]. Vertrouwen op God! het oogenblik der geregtigheid is veelligt aangebroken."

Ook de onderscheiden fransche dagbladen van den 30 december bij ons ontvangen, spreken stellig van eenen togt der muitelingen op Maastricht, en de staats-courant [illegible] tijding officieel wordt den getrouwen onderzaat kenbaar gemaakt!

's Gravenhage den 3 januarij.

Op Nieuwejaarsdag heeft Z. M. wederom eene langdurige kabinetsraad gehouden, hetwelk het ontvangen van de gewone felicitatien zelfs eenigzins moet verminderd hebben.

— Men verneemt dat het eskader uit de Middellandsche Zee te Malta is binnengeloopen. Twee brikken, *de Heldin* en *de Brak* zullen alleen in die wateren blijven kruisen.

— Uit Brussel schrijft men dat *de Potter* met zijne *Mainz* aanstalten maken, om in vrijwillige ballingschap naar Parijs terug te keeren.

— De heer *Gendebien* is provisioneel Belgisch gevolmagtigde te Parijs; de heer *Firmin Rogier* tot zijn eersten secretaris benoemd, heeft die betrekking reeds aangenomen en is in dezelve reeds werkzaam.

— Z. M. heeft bij besluit van den 31sten Dec. de Provincie Luxemburg van de Noordelijke gewesten afgescheiden verklaard, zoo dat deze provincie op welke de koning niet te min alle zijne regten als groot-hertog behoudt, als een bijzonder rijk zal bestuurd worden. De heer *Stift*, administrateur der zaijnen in het Groot-Hertogdom, is tot Zr. Majs. stedehouder in hetzelve benoemd.

FRANKRIJK.

Paris, den 30sten December.

Wij vernemen, dat de heeren *de Polignac*, *de Peyronnet*, *de Chantelauze* en *Guernon Ranville* gisteren avond uit het kasteel van Vincennes vertrokken zijn, om naar het fort Ham (in Picardie in het tegenwoordig departement de la Somme) vervoerd te worden, alwaar zij hunne altoosdurende gevangenisstraf zullen moeten doorstaan. Reeds te voren waren 300 kanonniers derwaarts vertrokken en hadden de posten aan de poorten der stad en van het fort in bezit genomen. De heer *de Polignac* is reeds te voren, onder *Napoleon*, eenen tijd lang in dat kasteel gevangen geweest.

Men zegt, dat de graaf *de Galles*, schoonbroeder van den maarschalk *Gerard*, en *een boezemvriend van Koning Lodewijk Philips I.*, tot Belgisch ambassadeur in Frankrijk zal benoemd worden. Tot dus verre neemt de heer *Gendebien* de functien daar van waar, onder den titel van plenipotentiaris.

— Het huis van den heer *Lafayette* kon gisteren avond zamenwelijks de menigte zijner vrienden bevatten, welke hem over zijn edel en eerlijk gedrag geluk wenschten. De generaal scheen over dit bewijs van genegenheid zeer aangedaan.

PRUISSEN.

BRAZIJN, den 19den December.

De tijdingen uit Petersburg houden alle in, dat de keizer den Poolechen opstand met de grootste energie en met al zijne strijdkrachten bedwingen zal. Bij het ontvangen der tijding, was het eerste werk de order dat de hiertoe uitgekozene legerkorpsen zich onverwijld op marsch zouden begeven, zoodat men gelooft, dat tegen het einde van Februarij bij Warschau een hoofdtreffen zoude kunnen plaats hebben. Van de Lithausche armee, die 20,000 man Poolsche kavallerie bevat, weet men niets nader. Van de Pruissische zijde zal de strengste neutraliteit in acht genomen, maar even zoo gestreng elken aanval tegen onze grenzen afgewezen worden.

RUSLAND.

PETERSBURG, den 10den December.

Hier is alles in verbazing over de in Warschau uitgebarstene revolutie, van welke wij den 8 dezer de eerste tijding bekwamen. Ieder vreest het verlies van eenen geliefden bloedverwant te moeten betreuren, en de Russische nationale denkwijze toont zich bij deze gelegenheid op eene haar waardige wijze. Bij de revue, welke de keizer, met den erfgenaam des troons, op eergisteren hield, reden zij door alle de gelederen der regimenten, en maakten de schrikkelijke gebeurtenis van Warschau aan de soldaten bekend, die allen om wraak riepen, en door de aanschouwers in hun regtmatig misnoegen versterkt werden. Uw wensch zal vervuld worden, antwoordde de monarch, ik zelf zal u tegen de rebellen aanvoeren. Een algemeen hoerah! ging nu uit de gelederen der krijgslieden op, en weg met de Polen! dood aan de verraders! hoorde men uit elks mond. Sedert dit merkwaardig tooneel, hetwelk den keizer in de oogen der Russen onsterfelijk maakt, wedijvert alles in bewijzen van vaderlandsliefde. Sommige der eerste familien treden als entrepreneurs der Lithausche legerbenden op, willige bijdragen tot verlichting der oorlogslasten worden er hoofdelijk aangeboden, maar uitdrukkelijk bevel van den keizer niet aangenomen. De oorlog is aan de Polen verklaard en wanneer zij zich niet haasten om zich te onderwerpen, zoo konden zij wel aan eene geduchte straf blootgesteld zijn. Tot dat de keizer naar het leger vertrekt zal de generaal *Dibbitsch* het opperbevel voeren. Een gedeelte van ons leger kan niet ver van de Poolsche grenzen meer af zijn, en zoodra een aantal troepen van 160,000 man geconcentreerd is, zullen de operatien beginnen. Men zegt dat de Polen afgevaardigden herwaarts willen zenden, om zich te regtvaardigen en te onderhandelen; deze zullen echter geen gehoor vinden; maar men zal hen naar Warschau terugzenden, om aan hunne landgenooten het ongenoegen des keizers te kennen te geven, en hen tot onvoorwaardelijke onderwerping op te eischen. Er zal onverwijld eene proclamatie aan de Polen in het licht komen, waarin aan de berouwhebbenden en tot gehoorzaamheid terugkeerenden vergiffenis verzekerd, maar aan de in weerspannigheid volhardenden de strengste straf gedreigd wordt.

Mengelingen.

Wij vinden in het *Journal de la Haye* een artikel, hetwelk wij overwaardig oordeelen, om, in het Nederduitsch vertaald, in ons blad opgenomen te worden: het luidt als volgt:

DE 1sten JANUARIJ 1831.

Zoo is dan dat jaar van smert en droefheid afgeloopen! Dat jaar, zoo vruchtbaar, ginds in verraad en laster, hier in edelmoedige zelfsopoffering! Zoo wil het noodlot, dat de treurigste jaren zullen ons door den Oppersten Regter worden aangerekend als of wij dezelven in vreugde en genoegen hadden doorleefd!

Wie onzer zou, een jaar geleden, niet aan een duurzaam en standvastig geluk geloofd hebben? Wie onzer zou, toen Brussel met den vollen luister van kunsten en rijkdom schitterde, het zoo nabij zijnde einde van dien droom van voorspoed voorzien hebben; 1830! noodlottig jaar! uw aandenken zal, in de geschiedenis, met bloedige trekken gegrift en met vurige letters geboekt worden. Het bloed is dat onzer broeders; het vuur is dat der brandstichting, welke slechts toen misdaad was, toen er nog geregtigheid en wet bestonden.

De oude overleveringen der fabelkunde verhalen ons de geschiedenis van een ligtgeloovig huisgezin, dat den vader in stukken sneed, meenende hem daardoor te verjongen, en te laat bespeurde, slechts eenen moord gepleegd te hebben. De kinderen van België zijn, tot dezelfde dwaling vervoerd geworden. Ook zij hebben hunne moeder willen verjongen en eerst na haar den dolk in het hart gestoken te hebben, zijn zij verwonderd geweest, slechts een lijk te vinden, dáár, waar zij terugkeer van jeugd en leven verwachtten!

Indien er ons somtijds bittere woorden tegen deze lie hunne misdadige aanhitsers ontsnapt zijn, men vergeve ons d wij laten, wij verwenschen niemand in het bijzonder; maar wanneer ondankbaarheid en snoodheid, in haren triumf zich verheugende, zich om zoo te spreken met den mensch vereenigen, hoe is het dan mogelijk, dat wij, onze verontwaardiging betoegelende, langer kunnen zwijgen en dulden, dat hetgeen voormaals den mensch onteerde, thans een schitterend kleed wordt, waarmede hij zich hoogmoedigljk versiert.

Wij hebben somtijds de eigenliefde van eenigen gekwetst, niet alleen van inlanders, maar ook van buitenlanders. Ons wordt bitterheid tegen de engelsche staatkunde en het bezigen van ironie te laste gelegd tegen dien koning van Frankrijk, welken wij dikwijls, als door eene medogenlooze factie beheerscht wordende, hebben voorgedragen. Dat zij, die ons dit verwijt doen, de revolutionnaire dagbladen in Engeland en Frankrijk opslaan; dat zij al de logens, laster en hoon opsommen, tegen den koning van Holland en het getrouwe volk, dat zich in dit oogenblik om zijnen standaard schaart, gerigt; en dat zij, met de hand op het geweten, beslissen of zoo veel valschheid, ja zelfs grootendeels zoodanige valschheid, bij eenen tegenstander niet ten minste het uitbrengen van krachtige waarheid wettigt.

De tijd is daarenboven gekomen, om het hoofd op te steken en niet langer te dulden, dat een achtingwaardig volk, hetwelk niets anders verlangt dan rust, door de mogendheden beschouwd worde als eenen speelbal, welks lot het een' of anderen ambassadeur behagen mag, te regelen. Hollanders! gij moogt ons gelooven, eer zal onze tong verdrogen, eer onze pen verbroken worden, eer wij eenen raad zouden geven, welke met uw karakter en uwe waardigheid niet zou overkomen. De beste staatkunde is vastheid van karakter, waardoor alle intrigue te schande gemaakt wordt, gepaard met volharding, die alom eerbied weet te verwerven. Het heeft gezegd, om dat het de waarheid is: het hollandsche kabinet heeft tot dus verre Europa al te zeer aan eene edele toegevendheid en vriendschappelijke overeenkomsten gewend. Dewijl men Holland geschapen waant, om te gehoorzamen, laat het dan niet langer arzelen, om zich voor de oogen der wereld te vertoonen gelijk het is. Alles, wat vreemde staatkunde tot op dit oogenblik beslist heeft, is tegen Holland geweest, dat het op zijne beurt het hoofd opsteke en tot de mogendheden zegge: „Het schikt mij niet langer, naar u te luisteren. Gij zijt niet meer scheidsmannen, gij zijt de advokaten mijner tegenpartij. Den hemel en den bondgenooten, welke mij getrouw zullen blijven, zal ik mijn lot toebetrouwen. Ook ik heb eenen wil."

Onderscheiden ministerien zijn elkander opgevolgd, die allen Europa door ongehoorde concessien verbaasd hebben. Deze buitengemeene concessien hebben misschien gestrekt, om den opstand aan te moedigen en de weldaad heeft tot krachtig wapen tegen den weldoener gestrekt. Laten wij deze gewoonte afleggen en met meer fierheid van ons afspreken, al ware het slechts, om eens eenen nieuwen gang te beproeven. De Belgische dagbladen verhalen ons, dat de heer *van de Weijer* het Belgisch congres aangekondigd heeft, dat de minister van buitenlandsche zaken van Frankrijk hem de tijding der onafhankelijkheid van de Belgen en van derzelver aanstaande vertegenwoordiging, bij de conferentien te Londen zou hebben medegedeeld; een en ander gaat ons nu wel niet veel aan; maar de heer *van de Weijer* voegt er bij, dat, „in de oogen van den generaal *Sebastiani*," het openen der Schelde geen punt van kwestie voortaan kan uitmaken", en „in die verzekering, ja zelfs in de uitdrukkingen, welke dezelve vergezellen, ligt eene versmading, welke Holland gevoelen moet en waarop het een klaar en duidelijk antwoord schuldig is.

Beschouwt de generaal *Sebastiani* de zaak als een gevolg van den aanstaanden tijd van vrede? Wij weten zekerlijk wel, dat eene rivier, gelijk de Schelde, in het belang van geheel Europa, niet voor altoos en definitivelijk kan gesloten blijven. Maar daar is een oorlogs-maatregel genomen en deze maatregel moet tot het einde van den oorlog blijven bestaan. Heeft men willen zeggen, dat het, om gehoorzaamd te worden, slechts noodig was, Holland te doen aanzeggen, dat het dezelfs voordeelige positie moet laten varen? Wij zullen op deze veronderstelling voort redeneren.

De vreemde mogendheden rekenen op de zwakheid der raadslieden van Koning *Willem*, zonder dat zouden zij zulke stellige verzekeringen niet geven, zelfs zonder eerstgemelden gemaadpleegd te hebben.

Wel nu, wij zeggen, dat de kwestie van het openen der Schelde geen kabinets-vraagstuk meer is, maar een vraagstuk van nationaal belang, dat de met regt gevoelige eigenliefde der Hollanders daarin begrepen en gewikkeld is, en dat daaruit voor hen voortaan triumf of vernedering moet voortvloeijen.

De tegenwoordige ministers van koning *Willem* zijn, in weerwil van het bezwaarlijke der omstandigheden, bij hunne benoeming, met betuiging van algemeene achting begroet geworden. Daar werden in hen mannen van een groot karakter te gemoet gezien, welke langen tijd den lande ontbroken hebben. Bezitten zij werkelijk dat karakter, dan is de publieke opinie voor altoos voor hen gewonnen. Bezitten zij hetzelve niet, dan zal de publieke opinie hen, even als hunne voorgangers, verwerpen.

En, hier zijn noch drogredenen noch scherpzinnigheden, waardoor het volk zou kunnen misleid worden, te duchten. De kwestie van het openen der Schelde zal alles beslissen. Zij betreft der nationale eer; deze moet verdedigd of verraden worden.

De vreemde mogendheden hebben niets voor Holland gedaan; Holland is hun niets schuldig. Wanneer zij de onafhankelijkheid van België uitspreken, zonder tevens de regtmatige, aan den koning der Nederlanden verschuldigde schadeloosstelling te bepalen, handelen zij slechts krachtens het regt van den sterkste, en zekerlijk kan dat nietsde geringste toegevelijkheid van den kant van koning *Willem* weltigen.

Indien de heer *van de Weijer* de waarheid gesproken heeft, indien het al of niet openen der Schelde zelfs niet meer aan eenige kwestie is onderworpen, dan zullen de hollandsche ministers, in de oogen der geheele wereld, van zwakheid, en van vrees overtuigd zijn, dan zullen zij de hoop van alle brave burgers verraden hebben.

Het zullen integendeel gunstig gelegenheden worden, indien de heer *van de Weijer* zich zelven in zijne eigen intrigante staatkunde gevangen heeft, voor onze ministers des te meer karakter betoonen, naarmate zij aan hun krachtig besluit getrouwheid heeft, dan heeft het kabinet der Nederlanden de belgische revolutie overwonnen en zal de preadviezen der *non intervention* met de toepassing van hun eigen grondbeginsel vederlegd en Holland geplaatst hebben in den rang, dien het in Europa moet bekleeden, niet door de uitgebreidheid van deszelfs grondgebied, maar door zijne hulpbronnen, bondgenooten en nationaliteit.

Zoodanig zijn de vooruitzigten, onder welke dit jaar begint. Met welken natuurlijker wensch konden wij deze nieuwe loopbaan openen, dan met Holland, bij gebrek aan den vrede, dien het verloren heeft, kracht, eer en waardigheid toe te wenschen.

DE VERMEESTERING VAN *ALGIERS*, HERDACHT
in December 1830.

ALGIERS! wij juichten bij uw val;
Een luid en dauwend feestgeschal
Wierd aan den roem gewijd der vaderen
Van 't *Lelierijk*, wiens heldenetoet
Een weg, geteekend door hun bloed,
Langs rots en klip zich wist te leenen.
De Handel-God verhief den staf,
Met U viel hem een kluister af.
Te lang getorscht; — Europa zwijgende
Den vreugdestander, en waar 't meest,
Algiers! uw rouwkreet steeg, daar vierde.
De Genius der menschheid feest.
Maar de Engel der verderfenis ontwaarde,
In 't diadeem uwer heerschappij,
Bij zweet bij zuren jubeltoog,
Uw val te wreken aan heel de aarde;
Haar grondvest schudde, en 't feestgejoel
Zweeg, toen die wraak, ons wierd gezworen,
En 't Monster, in de hel geboren,
Sliep, *Roovenstad!* naar uw tresoren
De wijdgespalde klauwen uit.
Uw goud, door moord en roof verkregen,
Hij deelde 't zwoud met milde hand,
Bragt rust en moed in *Lelieland*,
Verbande uit heel Europa 't hongren,
Te *Waterlog* aan de eer verpand.
Algiers! uw val schonk Frankrijks vanen
Een roem, die 't menschdom jammer baart,
Uw goud, bevlekt door bloed en tranen,
Keert bloed en tranen weer aan de aard.
De strijdmoet dreunt langs Vlaandrens beemden;
Aan Schelde en Maas, bij Berg en Wal
Gaan met de gaste des dwangs het staal;
Slechts dienstbaar aan 't belang zijn weerwaan.
Verblind door vrijheids feestgejuich
Wordt *Willems* liefde en deugd vergeten,
En 't oproer breidt zijn grenzen uit.
Door zee, rivier, noch bergenketen
In zijn verwoede vaart gestuit.
Goede wetten in *Belgie* leiden

Der muiters plonjevaan omschaduwde
Ook daar *Algiers*, wordt voor uw gruw
De vredepalm op 't spoodst vertreden,
Algiers! o, ware uw val verhoed!
Of gij, met heel uw roovergeslacht
En met uw schatten, deze de golven,
Rond van den lokkenden kleed,
Uit ieder wereldheel, bedolven,
Dan zou de vriend der menschheid thans
Het zwaard doen rusten in de schede,
Van praalde nog de zon der vrede
Bij godevrucht, deugd en 't licht der wet,
Voor vorst en volk aan 's Hemelstrans!

V. E. K.

ALLERLEI.

De *Précurseur de Lyon* zegt, sprekende van de laatste Parijsche onlusten: „*Les ouvriers de la capitale ne sont point la population parisienne tout entière, et la capitale n'est point la France.*“ (*) Dat gemerkte is, met eenige wijziging ook op België toepasselijk. „*De Brusselsche stuipwoordenaars zijn geen min de gehoele Belgische bevolking, als het Brusselsche congres België is.*“

Wilt gij het *nec plus ultra* van onzin, onder de meest kwalzalvachtige vormen voorgesteld zien, sla dan een oog op het verslag van de vergaderingen van het *nationaal congres* te Brussel. Wat een *Person* nog te wenschen overlieet, wordt aanschouwelijk door een de *Robaulx*, *Beiffs*, *Rodenbach* en anderen aangevuld.

Le grand diplomate Silvain van de Weijer is weder naar Londen vertrokken. Men weet echter niet of het de *diplomaat* of de *boekverkooper* is, die naar Albions hoofdstad is afgereisd. Zeker voormalig lid der Staten Generaal, wiens genegde, *quand il remplissait les états généraux entier, il laissait le fonctionnaire à la porte* (†) door de confraters in den *Courrier des Pays-Bas* in der tijd zoo zeer toegejuicht, werd zou ons daaromtrent wellig nadere verklaring kunnen geven. Hoe het zij, diplomaat of boekverkooper, waar meester *Silvains* vertrek is altijd een ramp, zien wij een met minder.

(*) De werklieden der hoofdstad zijn niet de geheele Fransche bevolking en de hoofdstad maakt Frankrijk niet uit.

(†) Wanneer het lid der Staten Generaal de aan hem gestelde, legt zijn post als ambtenaar aan de deur af.

Breda, den 4den Januarij.

Sedert onze vorige opgave zijn de volgende uitdeelingen aan het leger gedaan:

Aan de Dragonders, 150 paren wanten.

Aan het 3e bat. 3e afd., 127 paren wanten en 75 slaapmutsen.

——— 2e bat. 7e afd., 350 paren wanten en 50 slaapmutsen.

——— 2e bat. Jagers, 327 paren wanten en 150 slaapmutsen.

Aan de 2 bataillons der 13e afd., 389 paren wanten en 200 slaapmutsen.

Aan het 1e bat. 7e afd., 360 paren wanten en 125 slaapmutsen.

Aan de kompagnie Groninger studenten, 75 paren wanten.

Aan het 2e marsbat. 235 paren wanten en 38 slaapmutsen.

Aan de Huzaren, 200 paren wanten.

— Ter beschikking van den heere Generaal-Majoor Opper-kommandant dezer vesting, is door Hare Keizerlijke Hoogheid Mevrouwe de Kroonprinses der Nederlanden naar hier afgezonden een vijftigtal mansbemden en zestig paren wollen handschoenen; een geschenk, dat niet minder welkomend, dan in deze oogenblikken hoogst welkom is.

In ons volgend nummer zullen wij de op nieuw ontvangene giften mededeelen.

HOOGE PRIJZEN op de 2de WEEK der KLASSE 191ste LOTERIJ:

Negende Trekking. Geene.

Tiende Trekking. No. 13095, een prijs van ƒ 1000.

Elfde Trekking. No. 13554, 13594, ieder een prijs ƒ 1000.

Twaalfde Trekking. Geene.

Dertiende Trekking. No. 8132, een prijs van ƒ 100,000. No. 1355, een prijs van ƒ 50,000. No. 2066, een prijs van ƒ 1000.

Veertiende Trekking. No. 11529, een prijs van ƒ 1000.

Vijftiende Trekking. No. 27, een prijs van ƒ 1000.

Zestiende Trekking. No. 1990, een prijs van ƒ 1000. No. 6306 een prijs van ƒ 10,000.

Te Breda, bij BROESE & Comp., Boekdrukkers en Boekverkoopers.